

da det rejstes af Kvinderne, uimodstaeligt. I den samme Tjenestestilling er det nødvendigt, at alle bliver placeret ens uden Hensyn til Kønnen. Men det er der ikke Tale om her. Her er Tale om at yde de gamle en fast Aldersrente, som man mener kan danne Udgangspunktet for deres fremtidige økonomiske Vilkaar; og dèr vil jeg tillade mig at sige, at det afgørende for mig har været, at hvis man gav Mænd og Kvinder nøjagtig samme Beløb, stillede man Kvinderne bedre end Mændene. Hvis det ærede Medlem kan overbevise mig om, at dette er urigtigt, er Grundlaget for mit Forslag faldet. Men det er min Opfattelse, at saa længe Samfundslivet endnu hviler i det væsentlige paa den Udvikling af Kønnenes Stilling, som vi for Øjeblikket kender, vil utvivlsomt af to lige gamle Mennesker, af hvilke det ene er en Mand og det andet en Kvinde, Kvinden være bedre stillet end Manden, hvis de begge faar den samme Understøttelse.

Det ærede Medlem fra Odder (Hege-lund-Lange) har peget paa videnskabelige Undersøgelser, som man ikke skulde vise sin Foragt for eller blot afvise, thi paa videnskabelige Undersøgelser af Ernærings Betydning for Mennesket hviler al Økonomi i Tider som de nuværende. Det ærede Medlem har endvidere peget paa, at ogsaa i det praktiske Liv tilkendegives det faktisk, at en kvindelig Pensionær kan man give lige Vilkaar med Manden for en ringere Betaling, fordi hun faktisk forbruger mindre. Jeg er ganske overbevist om, at man i de Hjem, hvor man anbringer den gamle Mand og den gamle Kvinde, hvis disses Helbredsforhold og Stilling i øvrigt er saa ensartede som muligt, vil anerkende, at de 360 Kr., som Kvinden kan erlægge i Betaling, er lige saa god Dækning for hendes Vedkommende, som 420 Kr. er det for Mandens Vedkommende. I det Øjeblik, de begge er fuldkommen hjælpeløse, blinde eller i enhver Henseende ude af Stand til at arbejde, vil Forholdene jo forandres, idet det kommunale Skøn da træder til, og Supplementet kommer til, og da vil Vederlaget netop blive ydet ikke ud fra Hensynet til, om det er en Mand eller en Kvinde, det drejer sig om, men ud fra Hensynet til den Grad af Hjælpeløshed, som henholdsvis Manden eller Kvinden er undergivet.

Endelig fremsatte det ærede 13de Medlem for Hovedstaden den Bemærkning, at man ikke skulde straffe Dygtighed ved at give den ringere Chancer, hvilket hun mente, man gjorde ved at betale Kvin-

derne med deres særlige Evner i Retning af at hjælpe sig selv, tilberede deres Mad, sy deres Klædedragt o. s. v., med Nedsættelse til 360 Kr. Maa jeg tillade mig at sige, at dette er een Dygtighed, men det er ikke paa nogen Maade en større Dygtighed end den, Manden viser paa andre Omraader. Denne særlige Art af Dygtighed straffes derfor ikke, den vurderes. Man kan sige: Det kunde tænkes, at der vilde være Kvinder, som overhovedet ikke forstod at tilberede Mad eller sy en Klædedragt — det kunde jo tænkes, at dèr kunde komme saadanne Kvinder, skønt jeg ikke tror derpaa —, men saa vilde det kommunale Skøn vel vurdere denne Kvindes Stilling saaledes, at hun maatte have Tillæg, fordi hun savnede denne Dygtighed. Det er altsaa efter min Mening en fejlagtig Opfattelse, at man herved straffer Dygtigheden, nej, man vurderer den særlige Art af Dygtighed.

Endelig vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at jeg ikke kan anerkende den Deling, hun gør mellem Kvinder, som ikke vælger deres Livsbane, og Mænd, som kan vælge deres Livsbane frit. Det er en Betragtning, som vel kan passe paa nogle; men der er uhyre store Befolkningsdele, hvor Manden i Sandhed heller ikke vælger sin Livsbane, men tvinges ind i den af de økonomiske Forhold. Jeg maa altsaa mene, at det ærede Medlem i denne Betragtning har stillet sig paa et noget for formelt og noget for doktrinært Standpunkt og ud fra den Sejr, som det ærede Medlem ligesom de øvrige Kvinder med Rette har tilkæmpet sig paa Spørgsmaalet om lige Løn i samme Stilling, har ment, at det samme Princip maatte gennemføres paa et Omraade, hvor det efter min Mening ikke hører hjemme.

Det ærede Medlem fra Kerteminde (Henningsen) har peget paa et Spørgsmaal; som selvfølgelig har været Genstand for nøje Overvejelse, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt den Indtægt, man oppebærer, bør bedømmes ens uden Hensyn til Kilden, enten det er opsparet Formue, som afkaster en Indtægt, eller vedvarende Arbejdsindtægt. Naar jeg her i Lovforslaget har stillet de to Arter af Indtægt ganske ens, var det ud fra Ønsket om, at Lovforslaget saa tydeligt som muligt skulde vise, at det vilde begunstige Opsparing. Dette er blevet anerkendt fra alle Sider. Ogsaa det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck) har anerkendt det paa samme Maade, men han tilføjede, at han kunde ønske, at Grænsen i nogen Henseende sattes op for Arbejdsindtægter; og pegede